

Matthew Costello en
Neil Richards

Het geheim van het kasteel

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Een schokkende gebeurtenis

‘Oswald!’

Oswald FitzHenry stond op het punt zijn rubberlaarzen uit te trekken, die nog onder de natte drab zaten. De modderpoelen die zich na een hevige regenbui altijd in de kerkers van het kasteel vormden, leken steeds groter te worden.

Niet dat hij er ook maar iets aan kon doen.

Al die muren waterdicht maken, nu ze zo weinig cash hadden en steeds minder toegangskaartjes verkochten voor de Combe Castle Heritage site and House of Oddities?

Geen wonder dat de bank aan het eind van de maand zijn termijn wil, dacht hij.

Regelmatige uitstapjes naar Londen en uit eten gaan waren allang van de agenda geschrapt om het huis bewoonbaar te houden en nog dagelijks voedsel op tafel te kunnen zetten.

Hij zuchtte en draaide zich om naar zijn vrouw Edwina. Ze zat met een kruik vol heet water op dikke kussens en keek hem over haar leesbril heen aan.

Ze had hem op zo’n manier gecommandeerd dat Oswald zich voorstelde dat een hert verstijfd halt zou houden – een uitnodiging voor een dodelijk salvo in de kop.

Alles beter dan díé stem te moeten aanhoren.

Oswald wist precies wat hem te wachten stond. Hij kon elk moment berispt worden omdat hij het had gewaagd met zijn natte rubberlaarzen aan de tochtige slaapkamer in de kasteeltoren binnen te treden.

‘Wat denk je dat je in hemelsnaam aan het dóén bent?’

Hij grijnsde schaapachtig.

Als Oswald iets had geleerd in al die gelukkige huwelijksjaren, was het wel dat het niet verstandig was om zijn echtgenote op sarcastische wijze te bejegenen.

‘Ik wilde mijn laarzen net uitdoen,’ zei hij, alsof het om het foute antwoord in een quiz ging. ‘Het is nog steeds verduiveld nat daar beneden...’

‘Oswald! Let op je taal, alsjeblieft! Dit is mijn boudoir.’

Hij knikte.

Dat was natuurlijk ook zo. Dit was de enige kamer die goed verwarmd werd, de enige kamer waar ze zich verwarming konden veroorloven.

Hij mompelde wat. ‘Sorry, schat.’

‘Ik bedoel, wat ben je in hemelsnaam met die drijfnapte laarzen aan het doen? Je was toch zeker niet van plan die werkelijk hier uit te trekken en te laten staan?’

Nu zocht Oswald in zijn repertoire naar het antwoord dat de minste kans op een nieuw vocaal salvo bood.

‘Echt geen idee, schat, ik neem aan dat... ik het vergeten was. Ik kan...’

Nu leunde Edwina voorover, met haar hoofd en schouder op de stapel kussens steunend.

‘Nou, je kunt ze gerust weer mee naar beneden nemen. En dat is maar goed ook, want ik geloof niet dat ik vanavond heb gehoord dat je “de kamers” heb gecontroleerd.’

Hij knikte.

Hij wist dat ze ernaar zou vragen, naar het controleren van ‘de kamers’.

En hij wist wat ze met ‘kamers’ bedoelde.

Het curiositeitenkabinet.

Zijn grote trots.

Het doolhof van kamers dat gewijd was aan de lange, eerbiedwaardige geschiedenis van opsluitingen, martelingen en executies in het kasteel.

De kamers waren ook voorzien van de enige elektrische bedrading die echt elke avond gecontroleerd moest worden.

Het was beslist nodig om nog eens te controleren dat alles inderdaad was uitgeschakeld.

Tijdens kantooruren waren hier de gruwelijke elektrische tableaux van het kasteel in bedrijf. Maar het was 's avonds absoluut veel veiliger om die helemaal uit te schakelen, want als er brand uitbrak, was het hele gebouw een dodelijke val.

‘Ben je het vergeten?’

Hij schudde zijn hoofd, alsof hij teleurgesteld was over zijn eigen vergissing.

‘Ik... weet het niet, schat. Ik denk dat ik afgeleid raakte in de kerkers, en –’

‘Wat een geluk dan dat je je laarzen nog aanhebt. Ga nu naar beneden en controleer of de tableaux helemaal uitgeschakeld zijn, de tijd klokken, de verlichting... alles.’

Oswald zag dat ze zich weer op de kussens liet zakken; haar werk zat erop. ‘En dan kan ik misschien proberen nog wat te slapen. Maar hoe precies, daar heb ik geen idee van.’

Oswald wist waar ze zich zorgen over maakte.

Hij had haar de laatste briefjes laten zien die met de post waren gekomen.

Verachtelijke briefjes, dacht hij. Verachtelijke lieden zelfs, die zulke boodschappen bleven sturen.

Lui die een hekel hadden aan het kasteel of wilden dat ze het verkochten, zodat er iets minder griezeligs voor in de plaats kon komen.

Minder griezelig, dacht hij, en waarschijnlijk minder vermakelijk!

Een winkelcentrum! Een seniorencomplex! Of erger nog – hoe noemden ze dat tegenwoordig... Sociale huurwoningen!

Die term was zo tegenstrijdig als de pest. Ze moesten het antisociale huurwoningen noemen!

Hij stak zijn hand in de lucht en wees met zijn vinger naar het torendak van hun slaapkamer – een teken van zijn toewijding.

‘Ik zal meteen gaan kijken.’

Hij wist dat Edwina daadwerkelijk van streek was geraakt

door die briefjes. Het was vanavond voor haar dus nog belangrijker om goed te controleren of alles netjes uitgeschakeld en stevig afgesloten was.

Al was het wel zo dat hij – net zoals bij het uittrekken van de natte laarzen – haar zorgen niet in dezelfde mate deelde.

Het waren tenslotte alleen maar vervelende briefjes. Schelden deed geen pijn, toch?

Oswald liep langzaam de stenen wenteltrap af.

Hij had de grote zaklamp bij zich die altijd in het stopcontact van de slaapkamer zat. Opgeladen en gereed voor gebruik in geval van een stroomstoring, waardoor het kasteel de laatste tijd met alarmerende regelmaat getroffen leek te worden.

‘Er moet nieuwe bedrading komen,’ had Todd Robinson tegen hem gezegd. ‘In het hele kasteel.’

In plaats daarvan had Oswald Todd gevraagd een noodverband in het systeem aan te brengen, zodat er weer stroom was. ‘Deze hele installatie... hartstikke illegaal als je het mij vraagt,’ had de elektricien gezegd.

Oswald had geknikt. Een dagvaarding vanwege het tarten van de machtige God van Gezondheid en Veiligheid was wel zijn minste zorg.

In de felle lichtbundel van de zaklamp leken de treden in de bocht voor hem te gloeien alsof ze in brand stonden, terwijl die daaronder onzichtbaar bleven, alsof daar iemand op de loer kon liggen.

Uiteindelijk stapte hij op de natuurstenen vloer in de vochtige gang die naar ‘de kamers’ leidde.

Hij tuurde door die gang.

En hoewel hij wist wat hij kon verwachten, wat hem te wachten stond, voelde hij toch een lichte... Wat was het? Ongerustheid?

Het was tot daaraan toe om te zien hoe massa’s mensen – nou ja, misschien geen massa’s, maar de bezoekers, hoeveel of hoe weinig het er ook waren – hier doorheen liepen, terwijl ze nerveus genoten van hun spookachtige dwaaltocht voordat

ze bij de levensgrote, grimmige tableaux kwamen...

Maar om het in je eentje te doen?

En dan ook nog zonder dat het licht brandde?

Ook al wist hij precies hoe het curiositeitenkabinet in elkaar stak, het was beslist behoorlijk griezelig.

Hij kwam bij de eerste kamer.

De heksencel.

Hier zaten in de zeventiende eeuw – volgens de legende, of zoals Oswald aannam, de onzinnige kletspraat van een ondernemende voorouder – de gezusters Mabb, heksen, gevangen voordat ze naar Oxford werden overgebracht en daar werden opgehangen.

Er brandde nu geen licht in de kamer om de gebruikelijke ziekelijke groene gloed op hun verschrikte gezichten te toveren.

Oswald richtte zijn zaklamp niet de kamer in.

Ik hoef die feksen niet te zien, dacht hij.

Op naar de volgende kamer.

De martelkamer van de koning.

In een andere familielegende zou de FitzHenry-lijn helemaal terugvoeren naar Hendrik V.

Of in sommige verhalen zelfs Hendrik IV.

Hoe dan ook, een van de Hendriken.

‘Koninklijk bloed stroomt door onze aderen!’ luidde het familiecredo, hoewel het voor de FitzHenry-royals vaak al een probleem was om de energierekeningen op tijd te betalen.

Hier keek hij wel naar binnen en hij scheen met zijn zaklamp over het tableau.

In een enorme stoel zat een levensgrote wassen pop, tientallen jaren geleden gefabriceerd van rubberachtig plastic, dat nu flink gebarsten was, zodat het gemartelde slachtoffer er nog treuriger uitzag.

Op het hoofd van de dummy was tot boven de ogen een metalen schedelkap aangebracht, en geverfd bloed droop omhoog van de rondom aangebrachte scherpe punten, die in de rubberen huid staken.

Overdag zorgde een motortje met een goedkope tijd klok ervoor dat het marteltuig open- en dichtging, begeleid door een vooraf opgenomen ijzige gil.

Dat bracht alle bezoekers ook aan het gillen!

Ha, het doet me nog steeds plezier om ze te zien opspringen, dacht Oswald. En alle meisjes maar gillen. En soms zelfs de jongens...

Nu bewoog er niets en zat de dummygevangene doodstil.

Oké, dacht hij.

Nu naar de grote kamer, rond een lange bocht in de stenen gang.

Als je die bocht door liep, werd alleen een klein stukje van de duisternis voor je verlicht.

Al was hij er helemaal mee vertrouwd, toch liep Oswald langzaam.

Zijn oude laarzen maakten een zompig geluid bij elke stap.

Er zat zeker een scheur in die stomme dingen, en nu was er water uit de natte kelder in gelopen, of troebel water uit de rivier dat naar binnen was gelekt.

De rivier.

Prachtig om te zien, dacht hij. Maar knap lastig om te voorkomen dat het water in dit duizend jaar oude bouwwerk doordrong. Zelfs delen van het hoofdgebouw dat aan de bouwval grensde, waren voortdurend vochtig.

Het rondlopende pad kwam uit in een grotere ruimte, een zaal.

De kamer van de beul.

Een ware gruwelkamer! verkondigde Oswald graag wanneer hij bezoekers rondleidde.

En met weinig respect voor de geschiedenis werden hier drie verschillende soorten executies verbeeld.

Eerst een houten galg, waar een vijand van de koning aan bungelde, met uitpuilende puriteinenogen. In de loop der jaren was de nek van dit slachtoffer uitgerekt, waardoor het lijk steeds meer op een gans was gaan lijken.

Dan verder naar een andere onfortuinlijke etalagepop, dit-

maal vastgeketend aan een stenen muur, een kom met eten net buiten bereik en een uitgemergeld lichaam met vooruitstekende ribben... Verwijzingen naar de hongerdood.

Tot slot – op deze afdeling van de ‘historische’ site – het pièce de résistance.

De elektrische stoel!

Niemand bracht ooit de ongemakkelijke waarheid ter sprake dat die hier nooit had gestaan en ook werd er nooit getwijfeld aan de historische plaquettes aan weerszijden, die verwezen naar een periode in de jaren twintig, toen het kasteel dienstdeed als gevangenis en moordlustige psychopaten hier werden omgebracht... ‘Precies op deze manier...’

Iedereen vond het geweldig als ‘Old Sparky’ tot leven kwam – plotseling, zonder aankondiging – en er lichtjes en elektrische vonken over de stoel trokken; allemaal onschuldig, niets meer dan een lichtshow met de stroomsterkte van statische elektriciteit.

Om veiligheidsredenen moesten die lichtshow en de tijd-klokken worden uitgeschakeld zodra de laatste bezoeker was vertrokken.

Daar kwam bij dat dergelijke tableaus een flinke kostenpost vormden als ze in werking waren.

Elke avond drong Edwina, die altijd bezorgd was, er bij hem op aan terdege te controleren dat alles hier beneden uitgeschakeld was.

Vanavond had hij tegen haar gezegd dat hij dat vergeten was.

Hij liet de zaklamp zakken.

Daarna deed hij het licht uit.

Die angstwekkende duisternis... Hij genoot er bijna van.

Maar opeens zag hij een bliksemflits in het beschilderde raam en de man in de stoel sperde zijn ogen open. Ook zijn rubberen mond stond open, zodat zijn rotte tanden zichtbaar werden, die in de loop van tientallen jaren zwarter waren geworden.

Oswald deed instinctief een stap achteruit.

Nu vonkte de stoel. Elektrische ontladingen op de plekken waar de polsen van het slachtoffer in handboeien vastzaten. De vonk trok omhoog naar de plek waar het hoofd door een stalen band strak op zijn plek werd gehouden.

Miniatuurlampjes op de stoel knalden als flitslampen.

Oswald stond in zijn eentje verstijfd en verdoofd naar het schouwspel te kijken.

En toen hij zijn zaklamp ophief en aanknipte, kon hij zien wat hier allemaal veranderd was...

Verschenen in de Cherringham-serie van Matthew Costello en
Neil Richards:

Moord aan de Thames
Moord op het landhuis
Moord bij maanlicht
Spreken is zilver
De touwtjes in handen
Een dodelijk vuur
De dode in het meer
Een kwade opzet
Een spel met de dood
Een dodelijke bekentenis
Een dodelijke race
Een dodelijke zomernacht
Een dodelijke les
Het geheim van het kasteel

E-book april 2024

Dit is het veertiende deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *The Secret of Combe Castle*

Oorspronkelijke Bastei Entertainment, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2015/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7301 1

ISBN luisterboek 978 90 261 7302 8

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.